

בעזהש"ת

קונטרס

גְּלִיּוֹת אֵין דִּיר

אין דעם קונטרס וועט איר לערנען ווי שטארק מען איז מצליח אויב מען פאלגט א צדיק, וואס דאן ווערט דער לעבן זיס און בא'טעמ'ט, מען באקומט א גוטן בליק אויף זיך אליין און אויף אנדערע, מען באקומט א געשמאקע וועג צו לערנען תורה און רעדן צום אייבערשטן, פארקערט ווי שטארק מען פארקריכט חלילה אויב מען האלט זיך קלוגער פונעם צדיק.

פארנעלערנט דורך

כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

ליל ששי פרשת נצבים וילך, תשע"ד

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבין, אדוננו, מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים פון די הייליגע חז"ל, פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

ארויסגעגעבן בעזהש"ת
דורך חסדי ברסלב - קרית יואל יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

1011 41 Street
Brooklyn NY 11219
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

צו הערך דו
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
דופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגדאוו

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

ג'רפסע"י

קרן הדפסה
היכל הקודש

181 Huschke Rd.
Liberty, NY 12747

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

גְּלִיב אֵין דִּיר

.א

וואס איז די וויכטיגסטע זאך אין לעבן?

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קכג)
אז די וויכטיגסטע זאך וואס א מענטש דארף האבן אין
לעבן איז "אַמוּנַת חַכְמִים", ער זאל גלייבן אינעם אמת'ן
צדיק און פאלגן יעדע זאך וואס ער הייסט, נישט קיין נפקא
מינה צו דאס איז א קליינע זאך אדער א גרויסע זאך, צו ער
פארשטייט עס יא אדער נישט, שטענדיג זאל ער נאר
פאלגן וואס דער צדיק הייסט, דעם אייגענעם שכל זאל ער
אינגאנצן לייגן אין דער זייט, ווי למשל אז ער האט נישט

קיינ אייגענעם מיינונג נאר וואס דער צדיק זאגט, דאס ווייסט ער און דאס טוט ער; דעמאלטס וועט ער האבן א מורא'דיגע הצלחה אין לעבן, ער וועט וויסן ווי אזוי זיך אומצוגיין ביי יעדע זאך אין לעבן, ער וועט גיין אויף א גראדן און זיכערן וועג, און נישט פארקריכן אויף רעכטס אדער אויף לינקס (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סא), און ווי נאר א מענטש קומט צו די ריכטיגע אמונה אין די אמת'ע צדיקים קען אים שוין קיינער אין די וועלט נישט צופרעכן, צופרעכן קען מען נאר איינער וואס האט נישט קיין אמונת חכמים, אבער ווער עס האט די ריכטיגע אמונת חכמים איז ער זייער שטארק מיט זיך און קיינער קען אים גארנישט טוהן.

אלעס יא - נאר נישט תורה און תפלה

און וויבאלד ביים הייליגן רבי'ן איז געווען דער עקר אמונת חכמים, וועלן מיר רעדן פון צוויי זאכן וואס דער הייליגער רבי האט אונז געלערנט, אבער דער סמ"ך-מ"ם

פארלייגט זיך אויף דעם מער פון אלעם נישט
 אויסצופאלגן, און די צוויי זאכן זענען "תורה" און
 "תפלה".

רעדן צום אייבערשטן

מיר וועלן אנהייבן מיט "תפלה", מיר אלע ווייסן אז
 דעם הייליגן רבינ'ס זאך איז תמימות ופשטות, אזוי ווי
 דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן סימן קנד):
 פארנואס איז ער געקומען צו זיין זאך, ווייל ער איז געווען
 אזוי ווי א פראסטאק, און ער האט זייער אסאך גערעדט
 צום באשעפער פראסט און פשוט אויף אידיש, שטענדיג
 האט ער נאר געבעטן דעם באשעפער און אסאך גערעדט
 מיטן באשעפער.

אויף דעם וועג האט דער הייליגער רבי זיך שוין
 אנגעהויבן צו פירן ווען ער איז נאך געווען א קליין קינד,
 שוין דעמאלטס האט ער זיך צוגעוואוינט צו רעדן אסאך
 צום באשעפער, אבער עס איז אים נישט אנגעקומען אזוי

גרינג, פארקערט עס האט זיך אים געדאכט אז קיינער
 דארף אים נישט האבן, און מען הערט אים נישט אויס פון
 הימל, ווייל ער האט געזעהן אז ער בעט שוין אזויפיל מאל
 אז ער וויל זיין אן ערליכער איד, און דאך גייט עס אים
 נישט, ער פילט נאכנישט קיין שום נאנטקייט צום
 באשעפער, דעריבער איז ער זייער אסאך מאל
 אראפגעפאלן ביי זיך, און נישט גערעדט מער אזוי סאך
 צום אייבערשטן, דאך האט ער זיך אבער גלייך מחזק
 געווען, אז דער באשעפער איז זיכער יא דא, און ער הערט
 מיך זיכער צו, אבער נאכדעם איז ער נאכאמאל געווארן
 צופראכן, און געטראכט ביי זיך: ווער ווייסט צו מען דארף
 מיך האבן? און צו דער באשעפער קערט בכלל אויף מיר?
 אבער ער האט זיך ווידער מחזק געווען אין די אמונה, אז
 דער באשעפער איז זיכער דא, און ער הערט זיכער אויס
 יעדע איינציגע תפלה וואס איך בעהט אים, און אזוי האט
 ער יעדן איינציגן טאג געהאט אן א שיעור נפילות און
 ירידות, נאר ער האט שטענדיג אנגעפאנגען פון גיי, אז פון

יעצט וועל איך זיין אן ערליכער איד, אין איין טאג אליין
 האט ער זיך באנייט אן א שיעור מאל מיט א פרישקייט, אז
 פון יעצט וועט ער אנהייבן פריש צו דינען דעם
 אייבערשטן, און פון יעצט וועט ער אנהייבן רעדן צום
 אייבערשטן, און ער האט נישט אפגעלאזט דעם באשעפער
 (עין שבחי הר"ן בסימנים הראשונים).

וילסט לערנען? איז אויך נאר די עצה - תפלה!

און ווען עס איז געקומען צו לערנען, האט דער
 הייליגער רבי אויך געהאט מורא דיגע שוועריקייטן, ווייל
 אין אנפאנג האט ער נישט פארשטאנען וואס ער לערנט,
 אז ער האט געלערנט משניות האט ער נישט פארשטאנען
 אפילו פשוט פשוט וואס ער לערנט, און דאס האט אים
 זייער געבאדערט, אבער דאס האט אים נישט
 אפגעשטעלט פון לערנען, נאר שטענדיג האט ער זיך
 באנוצט מיט די עצה פון בעטן דעם אייבערשטן, און ער
 האט אסאך אסאך געוויינט צום באשעפער ער זאל אים

גלייב אין דיר

לעכטיג מאכן די אויגן, אז ער זאל פארשטיין וואס ער לערנט, ביז ער האט זוכה געווען צו פארשטיין משניות, און אזוי איז געווען מיט יעדן איינציגן ספר וואס ער האט נאר געוואלט לערנען, ווי תנ"ך, גמרא, זוהר, תקונים, כתבי האר"י, אין קיין איין ספר האט ער אין אנהייב נישט פארשטאנען וואס עס שטייט דארט, ביז ער האט אסאך געוויינט צום באשעפער, און דער באשעפער האט אים געעפענט דעם קאפ צו פארשטיין וואס עס שטייט דארט.

אבער אפילו עס איז אים אנגעקומען אין אנהויב אזוי שווער יעדע זאך, דאך האט ער זיך נישט דערשראקן און זיך נישט נאכגעלאזט צוליב דעם, ער האט ביי זיך אפגעמאכט איינמאל פאר אלעמאל, אז וואס ער זאל נאר נישט זיין גייט ער ווייטער רעדן צום אייבערשטן, און דאס האט אים געגעבן כח אנצוגיין מיט א מוראדיגע שטארקייט, בפרט צו לערנען פלייסיג די הייליגע תורה, ווייל דער הייליגער רבי האט געלערנט זייער פלייסיג, נאך

גְּלִיב אִין דִּיר

ט

אַלץ אינגל האט ער צאמגעלערנט אויסטערליש אסאך גמרא, פוסקים, תנ"ך, עין יעקב, זהר, תקוני זהר, און אלע מוסר ספרים וואס איז געווען ביי זיין טאטן אין שטוב, בפרט ראשית חכמה האט ער געלערנט אן א שיעור מאל [עס איז מקובל ביי אונזערע לייט אז ער האט דאס געלערנט פיר הונדערט מאל!] און ווי דער שטייגער איז אז ווען מען פאנגט אן צו לערנען פארשטייט מען נאכנישט אלעס, בפרט א אינגל פאר די בר מצוה, נאר דער הייליגער רבי איז געווען זייער א גרויסער עקשן, און נישט נאכגעלאזט בשום אופן, ביז דער אייבערשטער האט אים געהאלפן אז ביי די צוועלעף יאר האט ער שוין מחבר געווען דעם "ספר המדות", וואס איז מורא'דיגע השגות וואס ער האט שוין דאן משיג געווען¹.

¹ די אלע מראה מקומות וואס איז צוגעצייכנט אויפן ספר המדות פון הייליגן רבי נתן, פון הייליגן רבי צדוק הכהן פון לובלין און פון

גלייב אין דיר

י

די שפענסטע מתנה - מיר זאלן רעדן צום אייבערשטן

און דאס איז די שפענסטע מתנה וואס דער הייליגער רבי
האט אונז געגעבן, מיר זאלן שטענדיג קענען רעדן צום
אייבערשטן וואו מען גייט און וואו מען שטייט, און דא
איז א גרויסע זאך ווען א מענטש קען גיין אליין אויף א
פלאץ וואו קיינער שטערט אים נישט, בפרט אין א פעלד
אינדרויסן פון ישוב, און דארט רעדן צום אייבערשטן,

טשערנינער רב זכותם תגן עלינו, איז די פונה, אז דער און פון ספר
המדות איז אפשר אויף מרומז אין די חז"ל אדער אין דעם פוסק,
אבער דאס איז אין אמת'ען השגות פונעם הייליגן רבין, וואס ער
האט שוין אלץ אינגל פון צוועלעף יאר זוכה געווען צו דעם, ווער
רעדט נאך נאכדעם ביי די דרייצן יאר ווען ער האט שוין חתונה
געהאט, האט ער זיך אויסגעדריקט אויף זיך אזעלעכע שבחים, אז
אפילו זיין גרויסער פעטער דער הייליגער רבי ר' ברוך פון מעזיבוש
זכותו יגן עלינו האט דאס נישט געקענט פארנעמען (עין פעולת
הצדיק את תעח).

גלייב אין דיר

יא

אָבער מען דארף וויסן אז דער באַשעפּער איז אייבער־אל, און מען קען שטענדיג רעדן צו אים, מען דארף נישט ווארטן נאר צו גיין אין פעלד רעדן צום אייבערשטן, אָדער ווארטן צו קענען איינמאל אַ וואך אַרויספֿארן מיט אַ חבורה, דעמאלטס וועט מען מאַכן התבודדות, דערנאָך כאַפֿן אַ טענצל וכו', און מיט דעם איז געענדיגט ביזן קומענדיגן וואך, דער הייליגער רבי האט פון אונז געוואלט גאר עפּעס אנדערש, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט אמאל געזאָגט: אײַך וויל אַז איר זאלט זיין אזוי ווי די חיות אין וואלד וואס זיי ברומען שטענדיג, אזוי זאלט איר שטענדיג ברומען צום אייבערשטן מיט אַ מורא־דיגע בענקעניש! ווען אַ מענטש נעמט אריין אין זיך די קלאַרע אַמונָה אז דער באַשעפּער איז שטענדיג דא, מאַכט ביי אים נישט אויס וואו ער איז, עס איז אים נישט קיין שום חילוק צו ער איז אינדערהיים צו ער איז אויפֿן גאס, וואו ער זאל נאר זיין רעדט ער צום באַשעפּער, אַפֿילו ווען ער גייט אין אַ סטאַר עפּעס איינקויפֿן, זאָגט ער קודם שטילערהייט: ״רבּונו של

גלייב אין דיר

עולם" ... דערנאך פירט ער אויס, "אפֿשר געבט איר מיר אַ
 באַטל מילך און אַ ברויט" ! אָדער ער געט אַ קרעכץ הויפּף :
 "אוי, רבּונוּ שׁל עולם" ... און דערנאך בעט ער דעם
 אַייגענטומער וואס ער דארף ; דאס מיינט אז די אַמונה איז
 שוין גאַנץ, אז מען איז צוגעוואוינט צו רעדן צום
 באַשעפער יעדע זאך און אויף יעדן פּלאַץ, און עס איז
 נישט דא קיין העכערע מדרגה פון דעם, אָבער צו דעם
 דארף מען האבן אַמונת חכמים און פּאלגן דעם הייליגן
 רבי'ן אַן קיין חכמות, זיך נעמען רעדן צום אַייבערשטן
 בתּמימות יעדע זאך אויף אידיש, וואס דעמאלטס וועט
 מען זוכה זיין אַנצוקומען צו אַלעס אויף דער וועלט,
 וואויל איז דעם וואס איז דאס מקיים פשוט און פּראַסט
 וועט אים גוט זיין נאך אויף דער וועלט און זיכער אויף
 יענער וועלט.

ב.

דו האסט אויף א וועג צו לערנען תורה

די זעלבע זאך איז מיט "לימוד התורה", וואס דער הייליגער רבי האט זייער שטארק געוואלט מיר זאלן לערנען אסאך תורה, און ער האט אונז געגעבן א "סדר דרך הלימוד" (שיחות הר"ן, סימן עו), ווי אזוי יעדער מענטש אן א אויסנאם קען מצליח זיין צו לערנען פלייסיג די הייליגע תורה, און דורכגיין צוביסלעך די גאנצע תורה, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (שם): מען דארף נישט ביים לערנען מער ווי זאגן די הייליגע ווערטער פון די תורה אין א רייע, דאס וועט שוין נאכדעם סיי ווי ברענגען אז מען זאל פארשטיין, און א מענטש וואס לערנט אויף דעם וועג, אז ער שטעלט זיך קיינמאל נישט אפ, נאר שטענדיג לערנט ער שנעל ווייטער אין א רייע, אפילו ער פארשטייט נישט וואס ער זאגט, אזא מענטש וועט קיינמאל נישט אפלאזן

גְּלִיב אֵין דִּיר

די תּוֹרָה, אויף וועט ער דוּרְכֵדעם אָנְיֵאָגן צו קענען דוּרְכֵגֵיין
די גאַנצע תּוֹרָה אַסאַךּ מַאל.

א מַעֲדַעצִין אַקעגן דעם סַמ"ך-ף-מ"ם

אַבער דער סַמ"ך-ף-מ"ם האט זייער מוֹרָא פון דעם, אַלעס
וועט ער לאָזן טוהן נאר נישט לערנען די הייליגע תּוֹרָה, די
סְבָה דערפון איז זייער פֿשוט, ווייל אז מען לערנט תּוֹרָה
האט שוין דער יצור הרע נישט קיין שליטה אויפן מענטש,
אזוי ווי די גמרא זאגט בפרוש (קידושין דף ל' ע"ב): דער
אייבערשטער זאגט: איך האב באשאפן דעם יצור הרע, און
איך האב באשאפן די תּוֹרָה פאר אַ מַעֲדַעצִין אַקעגן אים!
קומט אויס אז דער זעלבער באשעפער וואס האט באשאפן
דעם ברענעדיגן יצור הרע וואס ציהט דעם מענטש צו אַלע
שמוציגע געדאַנקן פון נאוף און דאס גלייכן, דער זעלבער
רבנו של עולם זאגט: איך האב אויף באשאפן אַ מַעֲדַעצִין
אַקעגן די מַכָּה, און די מַעֲדַעצִין איז אויסדריקליך נאר די

הייליגע תורה. און אונדאי קענען מיר נישט זיין קלוגער פונעם אייבערשטן אליין.

און אויב וועט א מענטש פֿרעגן: פֿארנואס האט דער אייבערשטער באשאפן די מכה, אז עס זאל זיין אַזעלעכע שרעקליכע נסיונות מיט אַזעלעכע ירידות און נפילות, פֿארנואס פֿעלט בכלל אויס דער יצר הרע? ! דער תירוץ איז פֿשוט, ווייל אז עס זאל נישט זיין די אלע נסיונות, וואלט דאך בכלל נישט געווען קיין בחירה, און מיר וואלטן אלע געווען אזוי ווי מלאכים וואס האבן נישט קיין בחירה, און זיי פירן שטענדיג אויס די שליחות פון באשעפער, אָבער דער תכלית פון אַ איד וואס איז דא אויף דער וועלט איז, אז ער זאל זיין העכער פון אַ מלאך, נישט נאר סתם העכער פון אַ מלאך, נאר אז די מלאכים זאלן דארפן פון אים קומען פֿרעגן, וואס עס טוט זיך אין הימל (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן א). וועגן דעם פֿראבירט מען גוט אויס אַ מענטש אויף דער וועלט, און דער עקר דארף ער זיך קענען

גלייב אין דיר

דערהאלטן, און נישט צופראכן ווערן פון גארנישט, און קיין שום זאך אין די וועלט זאל אים נישט רירן.

אבער צו קענען אנקומען צו דעם איז נאר דורך די תורה, וועגן דעם פארלייגט זיך אזוי שטארק דער סמ"ך-מ"ם אויף לערנען תורה, און דוקא אויף די שיחה (שיחות הר"ן סימן עו) וואו דער הייליגער רבי לערנט אויס ווי אזוי יעדער איד קען זוכה זיין צו לערנען, טרעפט מען אלע מיני תירוצים זיך ארויסצודרייען דערפון, צום ביישפיל: נישט דאס האט דער הייליגער רבי געמיינט! נישט דאס איז דער פשט! בשעת דאס איז א קלארע שיחה און עס איז בכלל נישט שייך זיך צו טענה'ן אויף דעם, ווער עס וויל זאל דאס פאר זיך לערנען און איבערטייטשן אויף וועלעכע שפראך ער וויל... וועט ער זיך איבערצייגן אין די אמת פון די ווערטער, און זעהן קלאר ווי דער הייליגער רבי האט געוואלט אז יעדער מענטש אויף דער וועלט זאל מצליח זיין צו לערנען אסאך תורה, און ער האט אונז געוויזן דעם

גלייב אין דיר

יז

וועג ווי אזוי מען קען דאס באווייזן, און אויב פאלגט מען דאס נישט, ווער רעדט נאך אז מען שפעט אפ דערפון, איז דאס פשוט א פגם אין אמונת חכמים.

מיט אמונת חכמים קען מען זיך דערהאלטן

ברוך השם איך דאנק דעם באשעפער אז ווען איך בין מקורב געווארן צום הייליגן רבי'ן אלץ יונג בחור, האב איך נישט געקענט קיין איין ברסלבער חסיד, ממילא האב איך נישט געהאט ווער עס זאל מיר זאגן, וואס איז יא דעם רבינ'ס זאך און וואס איז נישט דעם רבינ'ס זאך, איך האב נאר געוואוסט וואס עס שטייט אינעם הייליגן רבינ'ס ספרים, און דאס האב איך געלערנט זייער אסאך, און וויבאלד איך האב אבער געדארפט התחזקות, האב איך געלערנט אן א שיעור מאל דעם ספר שבחי הר"ן [טויזענט מאל איז נאך זייער ווייניג געזאגט... איין טאג אליין האב איך עס געלערנט כאטשיג דריי פיר מאל], דארט וואו עס שטייט ווי אזוי דער הייליגער רבי האט זיך מחזק געווען,

גלייב אין דיר

דאס האט מיר געגעבן א מורא'דיגע התחזקות צו קענען רעדן צום באשעפער, און נישט ווערן צופראכן אז קיינער הערט מיר נישט אויס, אויף האט עס מיר געגעבן א שטיקל בליק וואס דער הייליגער רבי האט אלץ צאמגעלערנט, און דאס האט מיר געגעבן א מורא'דיגער שטופ, איף האב געזעהן ווי אזוי דער הייליגער רבי האט אויף געהאט די זעלבע חלישות הדעת, דאך האט ער זיך פון גארנישט אפגעשטעלט נאר ווייטער אנגעגאנגען, און דאס איז מיר געווען די גרעסטע התחזקות.

באמת גייט דורך אויף יעדן מענטש אין דער וועלט שווערע ביטערע נסיונות, יעדן פראבירט מען אויס אויף אן אנדערע וועג, און וואס שווערער עס איז די נסיון, איז א סימן אז מען האט א גרעסערע שכל, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן עז): וואס מער שכל א מענטש האט, אלץ שווערערע נסיונות האט ער! שלמה המלך זאגט (קהלת א, יח): יוסיף דעת יוסיף מכאוב -

האסט מער שכל האסטו מער ווייטאגן. אבער אז א מענטש
האט אמונת חכמים, וועט ער זיך קענען דערהאלטן און
קיינמאל נישט אוועקפאלן.

ג.

ויאמינו בה' ובמשה עבדו

כדי צו פארשטיין פארנוואס איז אייגענטליך אזוי
וויכטיג צו האבן אמונת חכמים, דער עקר איז דאך צו
גלייבן אין באשעפער? ! נאר אויפן פסוק (שמות יד, לא):
ויאמינו בה' ובמשה עבדו; פֿרעגן חז"ל (מכילתא בשלח, ו):
אויב די אידן האבן געגלייבט אין משה איז דאך אנוודאי אז
זיי האבן געגלייבט אין באשעפער? נאר פון דא לערנט מען
ארויס אז מען קען נישט האבן אמונה אינעם אייבערשטן
נאר דורכן אמת'ן צדיק! ווייל צו וויסן וואס דער
אייבערשטער וויל, און קענען מקבל זיין די תורה, מוז מען
צוקומען צום צדיק, אן דעם צדיק פארקריכט מען, און

צוביסלעך פאלט מען אַוועק פונעם אייבערשטן ביז מען
קומט רחמנא לצלן צו די ערגסטע עבירות.

דאס זעען מיר ווען די ערב רב האבן אריינגעשולעפט די
איִדן צו מאכן דעם עגל, האבן זיי געזאגט פאר אַהרן (שמות
לב, א): מאך אונז אן עגל, ווייל מיר ווייסן נישט וואס איז
געשעעהן צו דער מענטש משה וואס האט אונז
ארויסגענומען פון מצרים. געוואלד און געשריגן! משה
רבינו איז דאך דער געטרייער מנהיג פון כלל ישראל, וואס
האט זיך מוסר נפש געווען פאר די איִדן אלע יארן, און
פלוצלינג רופט מען אים אן "האיש משה" עפעס א
פשוטער מענטש משה! ?

אַמת טאקע זיי האבן נישט געקענט אינגאנצן לייקענען
אין משה, ווייל חז"ל זאגן (סוטה ל"ה ע"א, ועיין ברש"י במדבר
יג, כז), ביי יעדע שקר מוז מען אויף זאגן עפעס אמת, כדי
מען זאל עס וועלן אַננעמען; איין שטיק ליגענט וועט
קיינער נישט מקבל זיין, למשל אז איינער וועט קומען זאגן

גלייב אין דיר

כא

ביינאכט - אז עס איז טאג, וועט מען אים אַנקויקן ווי א שוטה, דערפאר מוז ער דרייען און זאגן אביסל אמת: גיין! איך האב נישט געמיינט צו זאגן אז עס איז טאקע בייטאג, נאר אז די לבנה שיינט אזוי שטארק אז עס איז ממש אזוי ווי טאג... די זעלבע זאך האבן די אידן געמוזט מודה זיין אז משה האט זיי ארויסגענומען פון מצרים, ווייל דאס איז אַזאך וואס דער גאנצער וועלט האט געזעהן, און מען האט דאס נישט געקענט לייקענען, נאר וואס האבן זיי זא געזאגט? אז מיר ווייסן נישט וואס עס איז מיט אים געשעהן...!

באמת פון די ערשטע רגע וואס דער באשעפער האט געבעטן משה רבנו ער זאל גיין מחזק זיין די אידן אין מצרים און זיי אויסלייזן, האט ער שוין נישט געוואלט גיין, ווייל ער האט גוט געוואוסט אז צו האבן צוטוהן מיט מענטשן איז זייער א שווערע זאך (עין פסיקתא דרב פהנא טו, אות ד; ילקוט שמעוני, ישעיה פֿרק מ, רמז תמג), קודם מוז מען

זיך אָפּגעבן מיט יעדן באַזונדער, אויסהערן יעדענס שמוץ
 רחמנא לצלן, ביז מען וואָשט אָפּ דעם מענטש פון זיינע
 שמוציגע מעשים, און מען טוט אים אָן מיט נייע קליידער,
 ביז מען ברענגט אים שוין צו אַז ער זאל אויף האָבן חשק
 צו רעדן צום באַשעפּער, ער זאל אויף האָבן חשק צו
 לערנען, די אלע זאכן קומט נישט אָן אזוי גרינג, און נאָך
 אלעם דארף מען זיין צוגעגרייט אַז די אייגענע מענטשן
 פאר וועם מען האט זיך אזוי איבערגעגעבן, וועלן אנהייבן
 רעדן אויף אים פֿל דָּבָר אַסור, אזוי ווי מיר זעען אַז אַפּילו
 משה רבינו האָבן די אידן חושד געווען מיט אַשֶׁת אִישׁ, און
 ער האט געהאט דערפון שרעקליכע בושות (עין תּרַגּוּם יונתן
 בַּמְּדָבָר טז, ד).

אָן דעם צדיק וועסטו קומען צו די ערגסטע עבירות

קומט אויס אַז דער עקר פֿגם פונעם עגל איז געווען אַז
 מען האט נישט געהאט אַמונת חכמים, דורכדעם האט מען
 נאכדעם עובר געווען אויף די דריי האַרבֿסטע עבירות פון

גלייב אין דיר

כג

עבודה זרה, גילוי עריות און שפיכת דמים (עין שמות רבה מב, א).

באמת איז שווער צו פארשטיין ווי אזוי די אידן האבן געקענט דינען עבודה זרה, נעמען א פשוטען באק [עגל] און זאגן אז דאס איז דער גאט און אים דארף מען דינען? ! נאר ווי באקאנט פלעגט דער בעל-שם-טוב הקדוש זכותו זיין עלינו שטענדיג זאגן: ווי נאר מען גייט אנוועק פון די אמונה, איז דאס שוין עבודה זרה! מיט דעם האט ער געטייטשט דעם פסוק (דברים יא, טז): "נסרתם" - גלייך ווען א מענטש קערט זיך אביסל אנוועק פונעם אייבערשטן, "ועבדתם אלהים אחרים" - איז דאס שוין ווי ער גייט דינען עבודה זרה. א איד דארף שטענדיג געדענקען אז עס איז דא א בורא פל עולמים, נאר צו אים דארף מען זיך ווענדן און זיך אויסרעדן און פארציילן אלעס, מען טאר זיך נישט פארלירן אפילו אין די שווערסטע צייטן, ווייל ווען א מענטש גייט דורך שווערע צייטן שטייט ער אין א

גלייב אין דיר

מורא'דיגער נסיון, צו ער וועט דאס קענען איבערטראגן
און זיך דערהאלטן, און עס איז טאקע בשום אופן נישט
מעגליך זיך צו דערהאלטן נאר דורך אמונה, א מענטש
וואס האט אמונה, וואס עס זאל נאר נישט אריבערגיין אויף
אים, לויפט ער צום באשעפער און רעדט זיך דאס אויס
פאר אים, וואס דאן קען ער עס אריבערטראגן און זיך
דערהאלטן אז גארנישט זאל אים נישט רירן, אזוי ווייט אז
אפילו פון שטארבן האט ער שוין אויף נישט קיין מורא,
ווייל וואס קען דען זיין? אז ער וועט זיין נענטער צום
באשעפער... דאס איז דאך זיין גאנצע שטרעבונג אגאנץ
לעבן! וועגן דעם קען מען א מענטש וואס האט די
ריכטיגע אמונה מיט גארנישט אפשרעקן.

אבער א מענטש וואס האט נישט קיין אמונה, און ער
האט די פגם פון עבודה זרה, קומט ער שוין רחמנא לצלן
אויף צו שפיכות דמים, אז ער איז מסגל צו גיין פשוט
הרגענען א צווייטן מענטש, אדער שענער גערעדט...

גלייב אין דיר

כה

צופרעכן יענעם די ביינער אז ער גייט קוים ארויס א
לעבעדיגער, אדער נאכמער איידעלער... צו דערגיין
איינעם די יארן ביז ער זאל שטארבן; ליידער האט שוין
נישט איינמאל פאסירט אזעלעכע מעשיות רחמנא לצלן.

דערפאר דארף מען יעדן גוי חושד זיין אויף שפיכת
דמים, און מען טאר זיך נישט מייחד זיין מיט קיין גוי
(שולחן ערוך יורה דעה סימן קנג, סעיף ב), וויבאלד גוים דינען
נארישע עבודת זרה, נאר א גוי'אישער קאפ קען פארשטיין
אזא זאך זיך צו ביקן און זיך צלמן צו האלץ און שטיין...
דעריבער קומען זיי ביים סוף צו שפיכת דמים, און זיי
האבן נישט קיין שום פראבלעם צו הרגענען און רצח'נען
א צווייטן.

אבער צו פארשטיין אביסל מער ווי אזוי קען טאקע זיין
די צוויי קעגנזייטיגע עקסטרעמען, אז פון איין זייט זאל
מען זיין פארגלייבט אין עבודת זרה, און פון די אנדערע
זייט זאל מען זיין א הפקר יונג און זיין גרייט צו פארגיסן

גלייב אין דיר

בלוט?! נאר איינמאל אז עס איז דא אינמיטן "גילוי עריות" מען טוט אלע שמוציגע געמיינע זאכן, איז שוין נישט קיין קשיא אויף גארנישט, דאס ברענגט שוין סיינדיג פון איין זייט צו עבודה זרה, און פון די אנדערע זייט צו שפיכת דמים. און וויבאלד נאוף איז א תאנה וואס איז דא ביי אלע גוים (עין לקוטי מוה"ר"ן חלק א, סימן לו), האבן זיי דאך זיכער נישט קיין אמונה און דינען עבודה זרה, אפגערעדט אז נאכדעם טוען זיי שפיכות דמים רחמנא לצלן און זיי זענען מורא'דיגע רוזחים.

און דאס קענען עדות זאגן אלע אידן וואס זענען דורכגעגאנגען די לאגער², ווי אזוי די קאלט-בלוטיגע

² הגם עס זענען דא מענטשן וואס ווילן נישט רעדן פון דעם, פדי נישט ארויפצוברענגען די ביטערע קאשמארן פון יענע צייטן, זענען אבער דאך דא אסאך מענטשן וואס רעדן פסדר דערפון, און אסאך וואס האבן ברוך השם יא אראפגעשריבן זייערע איבערלעבענישן און מיטמאכענישן, וואס עס קומט ארויס דערפון א מורא'דיגע

גלייב אין דיר

כז

רוצחים האבן גע'הרג'עט אומשוילדיגע אידן מיט אלע מיני מיתות משונות, זיי האבן גענומען פרויען מיט פיצלעך קינדער, געהאקט זייער קעפ און צומאלען, מיט די ערגסטע מאס אכזריות וואס קען נאר זיין, און כאטש אלע גוים האבן גוט געוויסט דערפון דאך האבן זיי דאס נישט אפגעשטעלט, פארקערט אלע פעלקער האבן ארויסגעהאלפן די רשעים, אפילו די אמעריקאנער וואס האבן פונקטליך געוויסט וואו די קרעמאטאריום'ס געפונען זיך, דאך האבן זיי דאס נישט באמבאדירט, איבעראל יא נאר נישט אוישוויץ...! ווען דער אמעריקאנער פּרעזידענט וואלט די ערשטע זאך ארויסגעגעבן א באפעל צו אפווישן דעם פארשאלטענעם

תועלת, און הלואי וואלטן די אלע אידן אראפגעשריבן אדער איבערגעגעבן וואס זיי זענען אריבער ביי די שרעקליכע מלחמה יארן, פשוט מען זאל וויסן און געדענקן וואס דער גוי איז מסגל צו טוהן.

גלייב אין דיר

פארבריק וואס האט רחמנא לצלן געארבעט פיר און צוואנציג שעה א טאג צו פארגאזן און פארברענען אידן, וואלט זיך די מאסן רציחה גלייך אפגעשטעלט.

דער הייליגער גאון און צדיק רבי מיכאל בער ווייסמאנדל זכר צדיק לברכה, שרייבט מיט ווייטאג (בספרו מן המצר), ווי אזוי ער האט געשיקט בריוון קיין אמעריקע, און זיך געבעטן מיט רחמנות אז מען זאל דאס באמבאדירן, כאטש די באן שינעס וואס פירן אהין זאל מען באמבאדירן, ווייל דאס איז געגאנגען ווי א שוויצער זייגער, יעדע פאר מינוט איז געבען געקומען צו פארן א פרישער באן מיט טויזענטער אידן צאמגעדרוקט, אז זיי וואלטן דאס באמבאדירט וואלט דאך קודם אלעס געווארן אפגעהאלטן, אבער זיי האבן דאס נישט געוואלט טוהן, אזוי האבן זיי אויסגע'הרג'ט שווערע מיליאנען אומשולדיגע אידן, און עד היום מאכט קיין איין אומה

גלייב אין דיר

כט

נישט קיין רעש דערפון, כאלו עס וואלט גארנישט פאסירט.

אבער וויבאלד א גוי איז א שטיק שמוץ, איז רציחה ביי אים נישט קיין שום חידוש, דאס איז ער ליידער, אבער אז א איד זאל גיין פארשעמען א צווייטן איד און אים פארגיסן דאס בלוט, דאס איז שוין זייער א מיאוס'ע זאך, "וואס ווילסטו פון יענעם, מיט דיר אליין ביסטו שוין אינגאנצן פערטיג"?! עס איז פארהאנען מענטשן וואס ווער עס האלט נישט פון זייער רבי'ן אדער זייער ראש ישיבה איז שוין זיין בלוט הפקר, עס קען גיין אפילו ביז שלעק, איי ער מוז דען עפעס האלטן אזוי ווי דיר?! היינט האט מען שוין מער מורא, קען מען שוין נישט טוהן אזוי אפן קיין שפיכות דמים, אבער שטילערהייט מען קען אפטוהן פארשידענע שפיצלעך אזש ביז שפיכות דמים, ווייל שפיכות דמים מיינט נישט דוקא אז מען זאל שטעקן יענעם מיט א מעסער, אמאל אז מען שטעכט איינעם מיטן פעדער

[פֿאַשקעוויל] אָדער מיטן צינג איז דאס נאך ערגער פון א מעסער, אזוי ווי דער פֿסוק זאגט (ירמיה ט, ז): "חץ שחוט לשונם" - מיטן צינג קען מען איינעם שחטן פונקט אזוי ווי מיט א שווערד; למשל מען לאזט ארויס א לשון הרע אויף איינעם, א זאך וואס איז בכלל נישט אמת, און ווי דער סדר איז ווערט שוין די לשון הרע אנגענומען, מיט דעם האט מען יעצט יענעם ממש געהרג'ט.

אבער הייבן הייבט זיך אלעס אן פון "גילוי עריות", וואס דאס איז די גרעסטע און שווערסטע נסיון אינעם היינטיגן דור, איינמאל אז עס איז דא גילוי עריות איז שוין נישט דא קיין אמונה רחמנא לצלן, ביז מען קומט רחמנא לצלן צו רייכערן אום שבת, אדער רעדן אופן טעלעפאן אום שבת, עסן טריפות ונבלות, און מען רעדט דא אפילו פון היימישע בחרים וואס גייען נאך מיט די שיינע פיאות... ביז עס קומט שוין אויף צו שפיכות דמים, און מען טוט אפ שפיצלעך פאר יענעם.

דער אייבערשטער באַרימט זיך מיט יעדן איד עקסטרער

ווען משה רבינו איז אַראַפּגאַקומען מיט די תּוֹרָה און ער האט געזעהן אז מען האט געמאַכט דעם עגל, איז ער נאַכאַמאַל אַרויפּגעגאַנגען אין הימל איבערבעטן דעם באַשעפּער, ביז אינעם הייליגן טאג יום כיפור האט ער גע'פּוּעל'ט אז דער אייבערשטער האט מוחל געווען די אידן, דאן איז ער צוריק אַראַפּגאַקומען מיט די צווייטע לוחות.

זייענדיג אין הימל האט משה רבינו געזעהן ווי חשוב און טייער יעדע איד איז, און אז דער אייבערשטער באַרימט זיך מיט יעדן איד באַזונדער, אזוי ווי חז"ל זאָגן (ויקרא רבה, פרשה ב, ה), דער אייבערשטער האט געזאָגט פאַר משה רבינו: וואו דו זעסט נאַר אַ איד זאַלסטו זוכן אַלע מיני שְׂבָחִים אויף אים. ווייל ביים באַשעפּער איז די גרעסטע חידוש ווי אזוי אַ מענטש וואס האט אַ גוף און ער

דרייט זיך דא אויף דער וועלט קען זיך דערהאלטן, דאס איז נאך אסאך מער פון א מלאך וואס האט נאר א נשמה און ער האט נישט קיין שום דאגות.

די גמרא פארציילט (שבת פח ע"ב) אז ווען משה רבינו איז ארויפגעגאנגען אין הימל אראפ צו ברענגען די ערשטע לוחות, האבן זיך די מלאכים גערייצט מיט אים און געפרעגט: "מה ילוד אשה בינינו" - וואס זוכט דא א מענטש צווישן אונז? ! און זיי האבן נישט געוואלט צו-לאזן מען זאל געבן די תורה פאר די אידן, האט דער אייבערשטער געזאגט פאר משה רבינו: ענטפער זיי! אבער משה רבינו האט מורא געהאט, האט אים דער אייבערשטער געזאגט: כאפ דיך אן אינעם כסא הכבוד וועסטו זיי קענען ענטפערן אן קיין מורא. זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן א), דאס מיינט צו זאגן, אז ער זאל זיך אנהאלטן צוזאמען מיט אלע אידישע נשמות וואס זיי קומען ארויס פון אונטערן כסא הכבוד,

דעמאלטס דארף ער שוין נישט מורא האבן אפילו פון קיין מלאכים! גלייף האט משה רבינו גענומען מוסר'ן די מלאכים: איז דען ביי אייך בכלל שייף די אלע זאכן וואס עס שטייט אין די תורה? איר זענט דען געווען אין מצרים און דורך געגאנגען די אלע שווערע נסיונות? איר האט דען בכלל א טאטע און מאמע אז איר זאלט האבן א נסיון פון מכבד זיין טאטע מאמע? איר האט דען א נסיון פון הרג'נען אז עס זאל שייף זיין ביי אייך "לא תרצח"? איר האט דען א יצר הרע מיט ביטערע שווערע נסיונות, אז מען זאל ענק געבן דעם מצוה פון "לא תנאף"? עטץ קענטס דען גנב'ענען? ביז זיי האבן געמוזט מודה זיין אז משה רבינו איז גערעכט.

דעמאלטס האט משה רבינו געזעהן ווי יעדער איד איז אזוי חשוב און טייער ביים פאשעפער ווי א בן יחיד, דערפאר זאגט די גמרא (מנחות סה ע"א): משה אוהב ישראל הזה - משה רבינו האט זייער ליב געהאט יעדן איד. משה

רבינו האט שטענדיג נאר משבח געווען און מלמד זכות געווען אויף אידן, ווייל ער איז ביי זיך געווען גארנישט, און ווען איינער איז ביי זיך גארנישט זעהט ער די חשיבות פון יעדן איד, און ער איז זיך גרייט מוסר נפש צו זיין פאר יעדן איד (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן עט).

יעדן איד קען מען דן זיין לפי זכות

באמת קען מען יעדן איד דן זיין לפי זכות, יעדער מענטש האט זיך זיינע דורכגייעכצער, זיינע נסיונות, זיינע שוועריקייטן, דער הייליגער רבי נתן האט אמאל געזאגט: דא איז א גרויסער וועלט מיט אסאך קליינע וועלטעלעך! יעדער מענטש איז א גאנצע וועלט פאר זיך, אין א וועלט איז דא בערג טאלן און וואסערן, חיות און ביימער, אלע סארטן מענטשן, עס איז דא א זון מיט א לבנה, שטערנס מיט פלאנעטן, די אלע זאכן איז אויך פארהאנען ביי יעדן מענטש באזונדער, יעדער מענטש טראגט מיט זיך מיט א גאנצע לעבנס געשיכטע, וואס פון דעם ווערט א גאנצע

גלייב אין דיר

לה

ספר, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית ה, א): זע ספר תולדות אדם - פון אלע פאסירונגען וואס גייט דורך אויף א מענטש ווערט דערפון א גאנצע ספר אין הימל; מען זעהט טאקע אסאך מענטשן וואס זיי האבן געמאכט א באשרייבונג פון זייער לעבן, און עס איז געווארן א גאנצער ספר דערפון, נאכדערצו אז דער הייליגער רבי האט בפרוש געזאגט (חיי מוהר"ן סימן תעג), אז די מצוה פון שרייבן א ספר תורה, מיינט אויף אז יעדער מענטש זאל פון זיך שרייבן א ספר אין די תורה.

מען קען זיך נישט פארשטעלן ווי שטארק דער אייבערשטער בארימט זיך מיט יעדן איינציגן איד, אויף יעדן איד זאגט דער אייבערשטער (ישעיה מט, ג) "ישאל אשר בך אתפאר"; דאס געפונען מיר אויף אז גלייך נאכן מאכן דעם עגל האט משה רבינו געזאגט פאר די אידן (עין שבת דף פח ע"ב): איר זאלט וויסן אז דער באשעפער האט ענק נאך אלץ ליב, איר זענט נאך מורא'דיג חשוב ביים

באשעפער. און ער האט שטענדיג נאר מחזק געווען די אידן, ער האט זיי געזאגט (דברים יד, א): **בנים אתם לה' אלהיכם** - איר זענט באלייבטע קינדער ביים באשעפער. אבער וויבאלד מען האט נישט קיין אמונת חכמים, מען הערט נישט אויס די זיסע אמת'ע ווערטער פון די צדיקים, האט מען שוין אין זיך אויף נישט קיין אמונה, ביז מען ווערט דורכגעפוילט מיט יאוש און צובראכנקייט.

דאס איז ליידער די גאנצע סבה פארוואס אזויפיל בחורים מיט מיידלעך אינגעלייט מיט ווייבלעך, גליטשן היינט אוועק פונעם אידישן וועג, ווייל זיי ווייסן נישט זייער חשיבות, זיי ווייסן נישט ווי חשוב זיי זענען ביים באשעפער, ווען זיי זאלן וויסן זייער חשיבות, אז זיי זענען אויף ווערד ביים באשעפער, "יא - דו וואס דו מיינסט אז דו האסט גארנישט, ביסט אויף ווערד, דו האסט יא עפעס גוטס אין דיר", יעדער איד אויף דער וועלט איז אנגעפולט מיט גוטס! ווען א מענטש זאל דאס וויסן וואלט ער

קיינמאל נישט געווען צופראכן און אראפגעקוקט ביי זיך, ער וואלט זיך מחיה געווען מיט אלע גוטע נקודות וואס ער פארמאגט ברוך השם, און אנגעהויבן דאנקן און לויבן דעם באשעפער אויף יעדע גוטע נקודה וואס ער פארמאגט.

א איד דארף פון יעדע זאך ארויסנעמען א וועג זיך מחזק צו זיין און זיך אויפהייבן, צום ביישפיל אז מען זעהט ווי גוים פארן מיט די קארס אדער זיי רייכערן אום שבת קודש, איז דאס נאר כדי מיר זאלן זיך קענען מחזק זיין, און זאגן: רבוננו של עולם איך דאנק דיר און איך לויב דיר אז איך פאר נישט שבת! איך דאנק דיר און איך לויב דיר אז ברוך השם איך ארבעט נישט שבת! איך דאנק דיר און איך לויב דיר אז איך בין נישט קיין גוי און איך רייכער נישט שבת! און אזוי ווייטער ביי יעדע איינציגע זאך.

גלייב אין דיר

ה.

האב זיך נישט אזוי פיינט וועסטו יענעם אויף נישט פיינט האבן

דאס איז דער טיפער לימוד וואס דער הייליגער רבי
האט אונז געלערנט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רפב), אז א
מענטש דארף שטענדיג דן זיין יעדן איד לכה זכות, און צו
די זעלבע צייט דארף מען זיך אליינס אויף דן זיין לכה
זכות, טרעפן די גוטס ביי זיך, זיך מחיה זיין און זיך
אויפהייבן מיט דעם. דער אמת איז אז א מענטש רעדט
נישט אויף א צווייטן נאר ווען ער אליין איז א
פארביטערטער מענטש, ער האט זיך אליינס פיינט, ער
האט נישט אין זיך קיין שום טראסט, קיין שום קאנפידענץ,
ער טראכט ביי זיך אז ער איז שוין גארנישט ווערד,
דערבער מאכט ער א חשבון אז יענער איז אונדאי
גארנישט ווערד, און וואס מער ער האט זיך פיינט און ער
איז ביי זיך מער דערביטערט, אלץ מער זעהט ער די
שלעכטס איבעראל, ביז ער קומט צו א באשלוס אז די

גלייב אין דיר

לט

גאנצע וועלט איז גארנישט מיט נישט, און ער מאכט יעדן אנוועק, אבער באַמט קומט דאס פון טיפע דעפּרעסיע, ער כאַפט נישט אז דער זעלבער לאו וואס עס שטייט אין די תּוֹרָה (ויקרא יט, ז): לא תּשָׁנָא אֶת אַחִיךָ בַּלְבָּבָךְ - מען טאר נישט פיינט האַבן יענעם. גייט ארויף אויף זיך אליינס אויף, אז מען טאר זיך אליין נישט פיינט האַבן, פארקערט א מענטש דארף גלייבן אין זיך, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סא), אז פונקט ווי א איד דארף האבן אַמוּנָה אין בורא כּל עולָמִים אז ער פירט די וועלט און אלעס איז דער אייבערשטער, אזוי דארף ער אויך האבן אַמוּנָה אין זיך, וויסן אז ער איז אויך חשוב ביים אייבערשטן (עין שיחות ה"ז סימן קמ).

מיט דעם טייטשן צדיקים דעם פּסוק (בראשית ד, ז): אַם תִּיטִּיב שָׂאת, וְאִם לֹא תִיטִּיב, לִפְתַּח חַטָּאת רוּבִיךָ; "אַם תִּיטִּיב" - אויב וועסטו זיין גוט פאר דיר אליין, און דו וועסט וויסן אז עס איז נאכנישט עק וועלט, נאך אלעם בין

גלייב אין דיר

איך ברוך השם א איד, און איך גלייב אין באשעפער! איך
 היט שבת, איך עס נאר פאר, איך האב א צלם אלקים - איך
 גיי מיט בארד און פיאות; איך האב א מזוזה, איך גיי מיט
 תפילין, איך גיי מיט ציצית; אויב וועסטו אזוי קוקן אויף
 דיר אליין, און דו וועסט זיין פרייליך מיט יעדע קליינע
 נקודה וואס דו האסט, דעמאלטס "שאת" - וועסטו קענען
 פארנעמען יעדן איינעם; זאל יעדער זיין געזונט און
 שטארק, ברוך השם אלע אידן זענען פין, דער איז א בעל
 צדקה, דער איז א בעל חסד, דער איז א למדן, דער איז א
 בעל תפלה, און אזוי יעדער מיט זיינע נקודות טובות,
 אבער "אם לא תיטיב" - אויב דו וועסט נישט זעהן אז דו
 ביסט גוט; נאר שטענדיג וועסטו דיר אראפקלאפן און
 האלטן אז דו ביסט גארנישט ווערד, און אפילו אלע גוטע
 זאכן וואס דו פארמאגסט, וועסטו אויף שטענדיג
 אוועקמאכן און זאגן אז עס איז גארנישט, דעמאלטס
 "לפתח חטאת רובץ" - וועסטו ביי יעדענס טיר טרעפן

עבירות; איבעראל וועסטו נאר טרעפן דאס שלעכטס חס ושלום.

מיט א קלייניקייט קען מען מחיה זיין א איד

דאס געפונען מיר אין די פרשה, משה רבינו זאגט אין נאמען פון באשעפער (דברים כט, יז): טאמער איז דא צווישן ענק א שלעכטער מענטש וואס איז א "שרש פרה ראש ולענה", ער איז ווי א ווארצל וואס עס וואקסט פון דעם ארויס א ביטערע מין גראז; דאס הייסט, א מענטש וואס ברענגט אריין רשעות און שלעכטקייט צווישן ענק (עין ברש"י). זאגט דער אר"י הקדוש (עין בספר קול מבשר פרשת נצבים), אז שרש פרה ראש ולענה איז די ראשי תיבת - שופר.

דאס קומט אונז לערנען אז אין די הייליגע טעג פון חדש אלול און ראש השנה ווען מיר בלאזן שופר כדי צו ערוועקט ווערן צו תשובה, דארף מען די ערשטע זאך ארויסנעמען פון זיך די פארביסנקייט און שלעכטיגקייט

וואס ליגט איינגעגעסן נאך פון ווען מען איז געבוירן
 געווארן, מען זעהט ליידער זייער אפט ביי קינדער אז א
 אינגל שטעקט אונטער א פיס פאר א צווייטן אינמיטן גיין,
 יענער פאלט נעבען אראפ און יעדער לאכט, אדער איינער
 וויל זיך אראפזעצן קומט א אינגל און ער שלעפט אים
 ארויס די בענקל פון אונטן, און ער פאלט נעבען אראפ
 אויף דער ערד; פארנוואס זאל מען דאס טוהן? פארנוואס
 דארף מען טוהן רשעות פאר א צווייטן? ! א איד דארף
 שטענדיג טוהן נאר גוטס פאר א צווייטן, און זעהן ווי מען
 קען נאר טוהן א חסד פאר א צווייטן איד, מען קען אמאל
 מיט קלייניקייטן אזוי מחיה זיין א צווייטן איד, למשל אז
 דו נעמסט א קאנוע פאר דיר, פֿרעג דיין שכן, צו ער וויל
 אפֿשר אויף א קאנוע? און אז יא, ברענג אים אויף א קאנוע,
 הארץ און גערן, פארנוואס דען נישט? ! מיט דעם האסטו
 יעצט מחיה געווען א איד, אזוי אויף אז דו גייסט עסן
 קענסטו יענעם אויף מחיה זיין מיט א נאכטמאל אדער א

פרישטאג, דאס איז די שענסטע מדה פון א איד, אז ער
האט אינזין א צווייטן אויף.

ו.

נאר פרייליך זיין שבת

אתם נצבים היום וכו'; יעצט ווען מיר שטייען ביים
לעצטן שבת פונעם יאר, דארף מען וויסן אז מען קען
פאררעכטן אלע שבתים פון א גאנץ יאר, און אפילו אלע
שבתים פון א גאנץ לעבן; די ערשטע זאך דארף מען זעהן
מיט אלע כחות נאר צו זיין פרייליך א גאנץ שבת, שבת קען
א מענטש סיי ווי גארנישט טוהן, עס איז נישטא קיין
ארבעט, קיין בענק, קיין געלט, קיין חובות, שבת טראכט
מען אפילו נישט פון אלע וואכעדיגע געשעפטן, יעצט איז
מען קיינעם גארנישט שולדיג, און אוודאי רעדט מען נישט
פון וואכעדיגע זאכן (שבת דף קיג; ובשלחן ערוך אורח חיים
סימן שז) אפגערעדט אז מען טוט נישט קיין שום מלאכה
אום שבת, שבת איז די נשמה פונעם מענטש אינגאנצן

גלייב אין דיר

אנדערש מיטן מחשבה, מיטן דיבור, און מיט די מעשה, דעריבער דארף מען שבת נאר זיין פרייליך, זינגען און טאנצן און זיך פרייען מיטן שבת קודש (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן יז), עסן די דריי סעודות מיט א מורא דיגע שמחה, מען ברענגט געסט און מען זינגט אינאיינעם די זמירות און מען פריידט זיך מיטן שבת, דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (חיי מוהר"ן סימן לב): אז דער באשעפער זאגט אונז שוין: קינדערלעך עסט! און דאס איז אונז אויף שווער מקיים צו זיין. בפרט שלש סעודות ווען מען איז נאך זאט פון די בייטאג סעודה איז דא א גרויסער יצר הרע נישט צו עסן, וואס דאס איז א פגם אין די אמונה (זהר יתרו דף פח ע"ב), חז"ל זאגן (שבת קיז ע"ב) אז א מענטש דארף עסן דריי סעודות אין שבת, און ווער עס עסט די דריי סעודות ווערט ניצול פון דריי שווערע שטראפן. ווידער זאגן חז"ל (תנחומא בראשית אות ג): פבוד שבת פאלף תעניות - אז א מענטש איז מכבד דעם שבת איז אזוי ווי ער האט געפאסט טויזענט תעניותים. אין אונזער שוואכע דורות האבן מיר

גלייב אין דיר

מה

קוים פֿכּ צו פֿאַסטן איין תּעניית, און דא זאגן אינז חז"ל אז מיט דעם וואס מיר זענען נאר מִכְבֵּד דעם שֶׁבֶת איז דאס אזוי ווי מען פֿאַסט טויזענט תּענייתים ! נאכמער זאגן חז"ל (שֶׁבֶת קיח ע"ב) אז א איד היט שֶׁבֶת איז מען אים מוחל אפילו אויף די עֶרְגֵּסְטֵעַ עֲבִירוֹת.

דער זוהר הקדוש זאגט (יתרו דף פח ע"א) אז די השפּעה פון אגאנצע וואך ווענדט זיך אין שֶׁבֶת ; דעריבער אז א איד איז א גאנץ שֶׁבֶת מלא שמחה, ער איז נאר פֿאַרנומען אז עס איז שֶׁבֶת אויף דער וועלט און ער ברענט מיטן שֶׁבֶת קודש, וועט ער נאכדעם אגאנצע וואך האבן פֿרנסה זייער גרינג.

פֿל שֶׁכּן אז א איד איז זוכה צו לערנען תּוֹרָה אין שֶׁבֶת קודש איז נישטא קיין גרעסערס דערפון, חז"ל זאגן (בראשית רבה פרשה יא, ח): שֶׁבֶת הָאֵט גֵּעְהָאט א טענה צום באשעפער: רבונו של עולם ! פאר יעדעם האסטו געגעבן א פֿאַר, זונטאג מיט מאנטיג, דינסטאג מיט מיטוואך, דאנערשטיג מיט פֿרייטיג, נאר איך בין געבליבן אליין אן

גלייב אין דיר

א פאר. האט איר דער באשעפער געזאגט: די אידן וועלן זיין דיין פאר! שבת וועלן זיי לערנען תורה און נאר זיין פארנומען מיט דיר; דערפאר האט מען מתקן געווען צו ליינען יעדן שבת די גאנצע פרשה פון די וואך (שלחן ערוך אורח חיים סימן רפב). אבער דער אמת איז אז נישט נאר שבת אליין זענען אידן פארנומען מיטן שבת, נאר אגאנצע וואך דרייט זיך אויף אלעס ארום שבת, מען גרייט זיך פסדר אויפן שבת, יעדן טאג ביים דאווענען ציילן מיר די טעג פונעם וואך לויטן שבת, מיר זאגן (בשיר של היום): היום יום ראשון בשבת... היום יום שני בשבת... היום יום שלישי בשבת...! אויף זאגן חז"ל (ביצה דף טז ע"א): אפילו א גאנצע וואך ווען מען קויפט א גוטע זאך פאר זיך אדער פאר די קינדער, האט מען שוין אינזין אז דאס זאל זיין אויף שבת.

די צרה איז נאר אז א מענטש איז ביי זיך זייער אראפ געקלאפט, דערפאר קוקט אים נעבעך אויס די גאנצע שבת

פאר א פּרעשור, אויב איז דאס נישט גענוג, האט דער סמ"ך-מ"ם זיכער געמאכט אז די צייטונגען זאלן ארויסקומען פאר שבת, אזוי אז פונקט שבת ווען עס איז די הייליגסטע טאג פון וואך און אלעס איז נאר דער אייבערשטער, זאל מען זיין פארנומען צו ליינען נארישע צייטונגען³, דערפאר דעם שבת ווען מען ליינט די פרשה פון "אתם נצבים היום", וואס עס דערמאנט אונז פון ראש השנה (שלחן ערוך סימן תכח סעיף ד; ועין זהר בא, דף לב ע"ב), ווען יעדער אן א אויסנאם דארף זיך שטעלן צום משפט, דארף מען זעהן צו פארעכטן אלעס וואס מען האט פוגם

³ אונדאי אויב וואלט אין די צייטונגען געשטאנען בלויז לשון הרע'ס וכו', וואלט פאר יעדן נארמאלן מענטש פארגאנגען דעם אפעטיט אריינצוקוקן דערין, דעריבער לייגט מען אויף אריין שיינע מעשיות פון צדיקים מיט שיינע באשרייבונגען, אזוי ווערט מען אריינגענארט אין דעם.

געווען אלע שבתים ביז יעצט, און פון היינט אן מקבל זיין דעם הייליגן שבת מיט א אויסטערלישן שמחה.

ז.

שטופ נישט אפ אויף מארגן

אתם נצבים "היום" וכו'; דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ערב): א מענטש וואס וויל ווערן אן ערליכער איד דארף די ערשטע זאך וויסן אז ער האט נאר דעם היינטיגן טאג, ער דארף בכלל נישט קוקן אויף מארגן, דאס זאגט דער פסוק (תהלים צה, ז): היום, אם בקולו תשמעו - אויב וועסטו קוקן נאר אויפן היינטיגן טאג, וועסטו קענען פאלגן דעם באשעפער, און ווערן אן ערליכער איד; די טבע פון א מענטש איז, אז אפילו ער וויל זיין ערליך און וואויל, ער וויל אנהייבן דאווענען און לערנען דינען דעם אייבערשטן, דאך שטופט ער עס אייביג אפ אויף מארגן, היינט איז שוין נישט קיין גוטער טאג, היינט האב איך א ברית... היינט האב איך א חתונה... אבער

גלייב אין דיר

מט

מאַרְגָן וועל איך שוין דאווענען, מאַרְגָן וועל איך שוין לערנען. פארשטייט זיך אז יעדן טאג קומט דער סמ"ך - מ"ם אן מיט אן אנדערע מעשה, אזוי גייט נעבעך דורך טאג נאך טאג, און מען ווארט אלץ אז דער גוטער טאג זאל אַנקומען, דאס איז וואס עס שטייט אין פסוק (שמות יז, ט):
וַיֵּצֵא הַלֹּחֶם בַּעֲמֻלְק מִחֶר - גיי ארויס מלחמה האלטן מיט עמלק וואס שטופט אלץ אפ אויף מאַרְגָן. א מענטש דארף שטענדיג קוקן נאר אויף יעצט און אויפן היינטיגן טאג; ווייל יעדן טאג איז א זאך פאר זיך, און יעדן טאג איז מען עקסטער דן דעם מענטש (ראש השנה דף טז ע"א), דאס זאגט דער פסוק "אתם נצבים היום" - היינט שטייט יעדער פארן משפט, און דער היינטיגער טאג איז ווי ראש השנה; ווען א מענטש זאל ווען דאס וויסן וואלט ער זיך נישט נאכגעלאזט, נאר ער וואלט יעדן טאג זיך אויסגערעדט זיין הארץ צום אייבערשטן, און געטראפן ביי זיך יעדע גוטע נקודה וואס ער פארמאגט, און זיך דן געווען לפי זכות, אזוי ווי מען טוט ראש השנה, פארנוואס גייט מען צום צדיק

ראש השנה? ווייל דער צדיק פארשטייט יעדענס מצב און
 ער קען יעדן דן זיין לכף זכות (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן א),
 אבער אז א מענטש האט שכל איז ביי אים יעדן טאג ווי
 ראש השנה, יעדן טאג איז ער אסאך מתפלל צום
 אייבערשטן, יעדן טאג פארענטפערט ער זיך פארן
 אייבערשטן און ער איז זיך דן לכף זכות.

.ח.

א רבי פאר אלע דורות

די אלע שיינע לעכטיגע למודים האט דער הייליגער רבי
 געלערנט נישט נאר אמאל, און נישט נאר פאר אונז, דער
 הייליגער רבי האט געוואלט מיר זאלן דאס איבערגעבן
 ווייטער און ווייטער, מחיה זיין אלע אידן און אלע דורות
 ווייטער, ווי דער פסוק זאגט די וואך: וְלֹא אֶתְכֶם לְבַדְכֶם...
 כִּי אֶת אֲשֶׁר יִשְׁנוּ פֹה... וְאֶת אֲשֶׁר אֵינְנוּ פֹה (דברים כט, יג-יד).
 דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט מיט א פלאם
 פייער: אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין וואס דא האט

זיך געטוהן ! (שיחות הר"ן סימן רט). ווייל דער הייליגער רבי
האט א שפראך מחזק צו זיין אלע צופראכענע מענטשן עד
סוף כל הדורות.

דאס זעען מיר אויך ביי דוד המלך (שמואל-א כב, ב), אז
ער האט געהאט ארום זיך פיר הונדערט צופראכענע
מענטשן, דערביטערטע מענטשן, וואס מען איז זיי
נאכגעלאפן צוליב זייערע חובות, און דוד המלך האט זיי
מחזק געווען און אויפגעהויבן ביז ער האט זיי געמאכט
פאר גרויסע צדיקים.

דער סוד פון דוד המלך איז תפלה

וואס איז געווען דער גאנצער סוד פון דוד המלך ? נאר
תפלה ! אזוי ווי ער זאגט אין תהלים (קט, ד): "וְאֲנִי תְּפִלָּה"
- איך בין א שטיק תפלה. איינמאל אז א מענטש איז
שטארק אין תפלה איז ער שוין אינגאנצן אן אנדערער
מענטש, און דער עקר תפלה מיינט פשוט רעדן צום
אייבערשטן אויף אידיש, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט

גלייב אין דיר

(שיחות ה'ר"ן סימן רכט): אַמאל איז געווען דער עקר תפלה אז ווען א איד האט עפּעס געדאַרפֿט, האט ער דאס געבּעטן דעם באַשעפּער אויף זיין שפּראַך, מיט דעם האט ער מקיים געווען די מצות עשה מן התורה פון דאווענען (תענית דף ב ע"א), נאר נאכדעם האבן די אנשי כנסת הגדולה געזעהן אז עס גייט זיין א גרויסער גלות, האבן זיי מתקן געווען א נוסח התפלה, יעדער זאל דאווענען דעם זעלבן שמונה עשרה דריי מאל א טאג, כדי מען זאל נישט פאַרגעסן פון תפלה (כמבואר ברמב"ם תחלת הלכות תפלה), אבער אפילו היינט איז נאך אלץ דער עקר שלימות צו בעטן דעם אייבערשטן יעדע זאך וואס מען דאַרף האבן, נישט קיין חילוק צו א קליינע זאך אדער א גרויסע זאך, אלעס זאל מען בעטן דעם באַשעפּער.

ווי באקאנט איז דער הייליגער רבי פּנחס קאַריצער זכותו יגן עלינו געווען זייער גרויס, דער הייליגער רבי האט אים זייער אויסגערימט (עין חיי מוה'ר"ן סימן תקנג),

איינמאל האבן זיינע תלמידים באמערקט ווי ער זאגט עפעס ביי סוף שמונה עשרה ביי 'אלקי נצור', האבן זיי צוגעלייגט אן אויער... הערן זיי ווי דער רבי בעהט זיך צום באשעפער: רבוננו של עולם! ברענג מיר צוריק די דינסט, איך קען עס מער נישט אויסהאלטן. דערנאך האט ער געענדיגט שמונה עשרה; שפעטער האבן זיך די תלמידים צאמגעזעצט און אריינגעקלערט, וויבאלד ביים רבי'ן דער הייליגער רבי פנחס איז דאך יעדע זאך וואס ער רעדט א יחוד⁴, איז וואס האט געקענט באדייטן די ווערטער "ברענג מיר צוריק די דינסט", איין תלמיד האט געזאגט: אפֿשר גייט דאס ארויף אויף די שכנינה... אן אנדערער תלמיד האט

⁴ דער הייליגער רבי אייזיקל קאמארנער זכותו יגן עלינו האט געזאגט אויף זיך, אז ער האט זיך אויסגעלערנט טויזנט ווערטער אויף אידיש, וואס יעדע פון די ווערטער האט באטראפן א געוויסן שם וכו', און נאר די טויזנט ווערטער האט ער גערעדט (עין זהר חי חלק א).

גלייב אין דיר

געזאגט אן אנדערן פֿשט, און אזוי האט מען פֿראבירט אויסצורעכענען לויט וויפיל דאס באטרעפט צו וואספארא שמות און יחודים דער רבי האט אפֿשר געקענט מיינען דערמיט, אפֿער עס האט נישט געקלעבט געהעריג... זיי זענען געווען ערליכע תלמידים, האבן זיי זיך מיישב געווען און זיי זענען צוגעגאנגען און געפרעגט דעם רבי'ן אליין מיט דרױף ארץ: מיר ווילן דאך אלעס לערנען פונעם רבי'ן, אפֿשר קען אונז דער רבי ערקלערן די פֿשט פון די ווערטער? אפֿשר איז יעצט די שכינה אין א מצב פון א דינסט, און דער רבי האט געבעטן דעם באשעפער אז ער זאל צוריק ברענגען די שכינה?! האט ער זיך גענומען שמיכלען און זיי געזאגט: די רעבעצין האט געהאט א דינסט וואס איז אנטלאפן, האט זי זיך פאר מיר באקלאגט, אז זי האט נישט קיין פֿח צו פירן אליין די ווירטשאפט מיט אזויפיל שטוב ארבעט, איך זאל איר זעהן צוריק צו ברענגן, דערפאר האב איך דאס פֿשוט געבעטן דעם באשעפער...!

גלייב אין דיר

נה

זעהט מען פון די מעשה, ווי אזוי א צדיק בעהט יעדע קלייניקייט דעם באשעפער, נאר די חסידים לערנען אריין אלע מיני פשטים, זיי כאפן נישט אז פשוט בעטן דעם באשעפער יעדע זאך איז די גרעסטע גדלות פון א צדיק.

עס האט אמאל פאסירט אז א בגד פון הייליגן רבי נתן זכותו יגן עלינו האט זיך אביסל צוריסן, ער איז דאן געווען מוראדיג ארעם, ער האט נישט געהאט קיין געלט צו קויפן א נייע, האט אים דער הייליגער רבי געזאגט: בעהט דעם באשעפער וועסטו האבן א נייע מלבוש! איז רבי נתן שטיין געבליבן מיט וואונדער: אויף דעם דארף מען אויף בעטן? עס איז דאך נישט לעבנס וויכטיג?! האט זיך דער הייליגער רבי אנגערופן: עס פאסט דיר נישט צו בעטן דעם באשעפער אויף אזא קליינע זאך?! אויף האט דער הייליגער רבי אמאל געזאגט: אז א מענטש בעהט נישט דעם באשעפער יעדע זאך, איז ער צוגעגליכן צו א בהמה, דער באשעפער פארלאזט איר אויף נישט, מען לייגט איר

אַראַפּ שְׁטרוי און זי עָסַט וויפיל זי קען נאַר, אָבער דער עקר
 מעָלָה פון אַ מעַנטש איז אַז ער בַּעַהט יַעֲדַע זאַך דעם
 באַשעפֿער, יַעֲדַע זאַך וואס ער האט, עָסֶן, קליידער וכו',
 באַקומט ער פון באַשעפֿער נאַר דורך תּפֿלָה (שיחות הַר"ן
 סימן רלג).

.ט.

נאַר דו טאַטע קרויזן קענסט אונז העלפֿן

דאס איז די גאַנצע עבֿוֹדָה פון די יָמִים נוֹרָאִים בְּפֿרֵט
 ראש השָׁנָה, ווען מען זאָגט שְׁטַענְדִּיג "הַמֶּלֶךְ", אַלעס כְּדִי
 מען זאל מְמַלִּיךְ זיין אויף זיך דעם באַשעפֿער⁵, און וויסן
 אַז נאַר דער באַשעפֿער איז דא, און יַעֲדַע זאַך דאַרף מען

⁵ דערפֿאַר ביי בְּרִסְלֵבֶער חֲסִידִים פֿאַטשט מען ביי "הַמֶּלֶךְ" מיט
 גרויס הַתְּלַהבּוֹת, ווייל מען איז יַעֲצֹט מְמַלִּיךְ דעם מְלִיךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

נאר בעטן דעם באשעפער, וועגן דעם זאגן מיר אין די הייליגע טעג די מורא'דיגע תפלה פון "אבינו מלפנינו", ווי מיר בעטן דארט איין מאל נאכן אנדערן: טאטע קרוין! טאטע קרוין! און אויף יעדע זאך באזונדער מאכן מיר אן עקסטערע תפלה⁶, די זעלבע זאך אויף ביי די מורא'דיגע

⁶ די תפלה האט מתקן געווען דער הייליגער תנא רבי עקיבא, ווי ער האט זיך אויסגעבעטן יעדע זאך, ספעציעל אז דער אייבערשטער זאל שוין נקמה נעמען אויף די פול אידיש בלוט וואס איז פארגאסן געווארן, ער זאל שוין קוקן אויף די זכות פון די וואס זענען פארברענט געווארן, דערשטיקט געווארן, און צושניטן געווארן אויף קידוש השם דורך די אכזריות'דיגע גוים ימח שמם וזכרם, ווייל ווער נאך ווי רבי עקיבא האט אזוי גוט געוויסט די צרות און פיינ וואס עס גייט נעבעך דורך אויף כלל ישראל, ער האט דאך צוגעזעהן מיט זיינע אויגן וואספארא רוצחים די רוימער זענען, אים אליין האבן זיי דאך אויף געריסן די פלייש מיט א אייזערנעם קעמל ביז זיין נשמה איז אויסגעגאנגען ביי "אחד". ליידער האבן מיר דאס ביטער מיטגעמאכט אין אונזער דור, עס איז נאך דא צווישן אונז אידן וואס זיי קענען דערציילן וואס די פארשאלטענע עמלקים [און

גלייב אין דיר

תפלה פון "עגנו" וואס מיר זאגן ביי סליחות, וואס חז"ל האבן דאס מתקן געווען, ווי מיר בעטן מיט תמימות איינמאל און נאכאמאל לויט די סדר פון די אלף בית: עגנו, העלה אונז! עגנו, העלה אונז! אויף דעם איז יעצט די צייט, צו בעטן איינמאל און נאכאמאל יעדע זאך פראסט און פשוט, און זיך אויסבעטן רפואות און ישועות, ווייל אין הימל איז מורא'דיג חשוב אידישע תפלות.

יעצט איז נישט די צייט צו רעדן

דערפאר ראש השנה דארף מען זייער אכטונג געבן נאר צו רעדן צום באשעפער, און נישט רעדן עפעס אנדערש, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט אונז אנגעזאגט (שיחות הר"ן סימן כא): מען זאל ראש השנה נישט רעדן קיין

אלע אנדערע גוים וואס זיי שטאמען אויף פון עמלקן ימח שמם וזכרם האבן געטוהן צו אומשולדיגע אידן, און אונדאי איז די זכות ווערד אז אידישע קינדער זאלן שוין געהאלפן ווערן.

גלייב אין דיר

נט

נארישקייטן. ווייל ווען מען משפּט א מענטש דארף מען האלטן די מויל פארמאכט, ווייל אויב וועט ער רעדן וואס מען דארף נישט, וועט ער זיך דעמאלטס חלילה אליינס משפּטן, דער הייליגער רבי טייטשט מיט דעם (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קיג), וואס די משנה זאגט (אבות ג, טז): ונפרעין מן האדם מדעתו ושלא מדעתו - מען באשטראפט א מענטש מיט זיין וויסן און אן זיין וויסן. נו, וואס איז דער אמת ווייסט דער מענטש יא זיין שטראף אדער נישט? ! נאר דער הייליגער בעל-שם-טוב האט געזאגט, אז פאר מען איז דן א מענטש וויל מען פון הימל הערן דעם פסק פון אים אליינס, אבער פארשטייט זיך אז קיין איין מענטש וועט זיך נישט דן זיין שלעכטס, און זאגן אז עס קומט מיר צו הענגען, עס קומט מיר פארברענט צו ווערן, עס קומט מיר צו דערשטיקן, עס קומט מיר רציחה, אויב אזוי וואס טוט מען? ! מען פארציילט אים א מעשה פון א צווייטן, למשל, אז יענער האט מחלל שבת געווען... דעמאלטס שפּרינגט ער גלייך אויף: אזוי? זאל מען אים הענגען! זאל

גלייב אין דיר

מען אים באַוואַרפן מיט שטיינער! ער כאַפּט נישט אז יענע מינוט האט ער זיך נעבעך אליינס דן געווען, ווייל ער איז אויך נישט אינגאַנצן ריין חלילה וחס פון די עברה, ער האט אויך געטוהן אַ מאַל אַ מלאכה אין שבת, און מיט די ווערטער האט ער זיך אליינס אַרויסגעגעבן זיין פּסק.

דאס געפונען מיר ביי דוד המלך (שמואל ב, פּרקים יב-ג), ווען נתן הנביא האט אים פאַרציילט אַ שיינע מעשה, אז עס איז געווען אין אַ שטאט אן עושר וואס האט געהאט אַסאך שאף און רינדער, ווידער איז געווען אן אַרימאן וואס האט נאר געהאט נעבעך איין קליינע שעפּסעלע, דאס איז געווען זיין גאַנצע חיות, מיט די שעפּסעלע איז ער איינגעשלאפן מיט די שעפּסעלע איז ער אויפגעשטאַנען, איינמאל איז צום עושר געקומען אַ גאַסט, דער עושר האט געשוּינט צו נעמען פון זיינע שאף, האט ער צוגענומען פונעם אַרימאן זיין איינציגן שעפּסעלע און עס גע'שחט'ן; ווי דוד המלך האט דאס געהערט איז ער זייער

אויפגעברויזט געווארן, ער האט גלייף געזאגט אז דער
 עושר זאל דערפאר באצאלן פיר שאף! האט אים נתן
 הנביא געזאגט: דו וועסט יעצט באצאלן מיט פיר קינדער!
 אזוי איז טאקע געווען, איין קינד איז אים געשטארבן, פון
 אמנון און תמר האט ער געהאט שרעקליכע בזיונות, ווער
 רעדט נאך פון זיין זוהן אבשלום האט ער געהאט די
 גרעסטע צער און בזיון וואס מען קען נאר האבן, אז ער
 האט זיך אויפגעשטעלט אקעגן אים רחמנא לצלן, דאס
 זאגט די משנה: "ונפרעין מן האדם מדעתו", מען
 באשטראפט א מענטש לויט זיין וויסן און לויט זיין
 אייגענעם פסק, אבער דאך "שלא מדעתו", ער כאפט נישט
 אז ער איז דעמאלטס זיך אליינס דן; דערפאר דארף מען
 זייער אכטונג געבן אז מען זאל קיינמאל נישט דן זיין א
 צווייטן, אפגערעדט אז ראש השנה זאל מען אינגאנצן
 נישט רעדן קיין איבריגע ווערטער.

.

פֿאַרְוּאָס פֿאַר אַיִךְ אויף ראש השָׁנָה ?

אזוי ווי מיר גרייטן זיך שוין מיטן אייבערשטענס הילף צו פֿאַרן געזונטערהייט צום הייליגן רבי'ן אויף ראש השָׁנָה, צו פֿועל'ן אַ גוט געבענטשט יאר, דאַרף מען די ערשטע זאך וויסן, אז די סבֿה פֿאַרְוּאָס מען גייט קיין אומאן, איז נאר ווייל דער הייליגער רבי האט געבעטן מען זאל קומען צו אים אויף ראש השָׁנָה, דער רבי האט געזאָגט (חיי מוהר"ן סימן תו): מען פֿרעגט דאך אויף מיר סיי ווי אסאך קשיות, וועט זיין נאך אַ קשײַא, פֿאַרְוּאָס אַיך האב אזוי מקפיד געווען מען זאל קומען צו מיר ראש השָׁנָה, אָבער מיין גאַנצע זאך איז ראש השָׁנָה, דעמאלטס דאַרף יעדער זיין, קיינער טאר נישט פֿעלן. אַוודאי קומט עס פֿאַר יעדן אַן שווער, יעדער איינער האט אַן אַנדערן תּירוץ פֿאַרְוּאָס נישט צו גיין, [גלייבט מיר ווען נישט דער הייליגער רבי זאל בעטן אז מען זאל קומען צו אים, וואלט

איך געווען דער ערשטער וואס וואלט נישט געפארן... אזוי ביטער שווער קומט מיר דאס אן וכו' וכו'], נאכדערצו אז דער הייליגער רבי זאגט בפרוש (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קצב) אז די פנים שכל און נשמה פון א צדיק, קען מען טרעפן אין זיין ספר. נאך מער שטייט פונעם הייליגן טשערנאבלער מגיד בעל מאור עינים זכותו גגן עלינו (ישמח לב על מסכת שבת), אז אויפן ספר פון א צדיק קען מען זיך געהעריג משתטח זיין און אויספועל'ן אלעס גוטס! אויב אזוי וואלט מען געקענט ברוך השם זיצן און לערנען פלייסיג דעם הייליגן רבינ'ס ספרים אינדערהיים און זיך אזוי מקשר זיין צו אים, אבער וויבאלד דער הייליגער רבי האט אזוי שטארק געבעטן מען זאל קומען צו אים, קוקט מען נישט אויף גארנישט און מען פארט.

די צווייטע זאך דארף מען וויסן ווען מען גייט שוין נאך אויף אומאן, נישט צו ווערן צובראכן, זעענדיג אזא צאמלויף פון אלע סארטן מענטשן, אסאך מאל פאלט מען

גְּלִיב אִין דִּיר

אַרײן אִין אַ חֲלִישׁוֹת הַדַּעַת: קוּק אָן װער עס קומט אַלץ, און װי אַזוי עס קוקט דאָרט אויס? ! דַּעַרפֿאַר דאַרף מֶען װיסן אַז בײַם הײליגן רַבִּינ'ס צײַן איז אַזוי װי אַ שְׁפִיטאַל, װען אײנער גײט אִין שְׁפִיטאַל זײַ אונטערזוכן אָדער זײַ הײלן פֿון זײַן סְפֵע ציפֿישע מחלה, װעט ער דאָרט טרעפֿן אַלע סאַרטן קראַנקע מיט אַלע מיני מחלות װחלאים רעים רחמנא לצלן, פארשטייט זײַ אַז ער װעט נישט צוליב דעם איבערלאַזן דעם שְׁפִיטאַל אומגעײלט, נאר ער װעט זײַ נישט צוטהוהן מאַכן פֿון אַנדערע קראַנקע, "דער עקר מֶען הײלט מײַף אויס מײַן פֿראַבלעם - מֶער אינטערסירט מיר נישט!" די זעלבע זאַף איז בײַם הײליגן רַבִּינ'ס צײַן, מֶען דאַרף נאר קוקן אויף זײַ, אײַף בײַן דאָ געקומען װײל ראש השנה איז מֶען דן דעם מענטש װאס װעט געשעהן מיט אים אַגאַנץ יאַר, און װער װײסט װאס מֶען װעט מיר משפֿט'ן, און דאָ איז דאָ אַ רַבִּי װאס האט אַזויפֿיל געבעטן מֶען זאל צו אים קומען, און ער האט פֿאַרלאַנגט אַז מֶען זאל מאַכן אַ כְּרוֹז, אַז װער עס גלייבט זאל קומען צו אים

אויף ראש השנה, און ער וועט יעדן דן זיין ל'פך זכות (חיי מוהר"ן סימנים תג-תו). דערפאר איז מען געקומען צום הייליגן רבי'ן; אבער מער פון דעם דארף מיר גארנישט אינטערעסירן, נישט קיין חילוק צו זיי טאנצן און זינגען און שפרינגען, דאס האט גארנישט מיט מיר, איך דארף קיינעם נישט אפילו אנקוקן, בכלל דארף מען נישט קוקן מיט א שלעכט אויג אויף יענעם, הלואי זאל מען קוקן נאר אויף זיך, און זיך אליין קענען העלפן.

מען רעדט שוין נישט וואס פרעמדע מאכן ליצנות, פאלו אז מען קומט זיך צאם אין אומאן פאר אלע הולטייען און צו טוהן עבירות חס ושלום, דאס איז סתם ליצנות, ווייל צוליב דעם האט מען נישט געדארפט קומען צו פארן ביז אומאן... דער בחור'ל קומט קיין אומאן ווייל עפעס שטופט אים אהין, כאטשיג ווי אזוי ער קוקט נאר אויס אגאנץ יאר, אבער דאך זאגט אים זיין נשמה אז אין אומאן האט ער נאך עפעס א תקנה, דאס איז די איינציגסטע סבה

גלייב אין דיר

פֿאַרװאָס ער קומט, נאר דער סמ"ך-מ"ם ימח שמו
 פֿרובירט מיט אלע מיני טריקס צוריק צו האלטן מענטשן
 פון קומען צום הייליגן רבי'ן, טרעפט ער שוין אלע מיני
 תירוצים אויף דעם, דערפֿאר דארף מען זיין שטארק נישט
 זיך צוטוהן מאכן פון גארנישט.

נאכדעם דארף מען וויסן, וויבאלד דער קיבוץ וואקסט
 מער און מער, וואס פֿאַראַנדזאכט גרויסע שוועריקייטן צו
 צוקומען צום קבר, און דער געדֿרענג ווערט נאר גרעסער
 פון יאר צו יאר, דארף מען וויסן אז מען דארף זיך נישט
 שטופֿן, נאר אפֿילו ווען מען שטייט פון דערֿווייטענס קען
 מען אויך זאגן דעם תיקון הַכֶּלְלִי, אזוי ווי דער הייליגער
 רבי נתן זכותו יגן עלינו האט אמאל געזאגט פֿאַר זיין זוהן:
 אפֿילו אין אַ צייט וואס דו וועסט נישט קענען צוקומען
 צום ציון, זאלסטו שטיין פון דערֿווייטנס פון וואו דו וועסט
 זעהן דעם ציון, און פון דארטן זאלסטו זאגן דעם תיקון
 הַכֶּלְלִי.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מיר זאלן זוכה זיין אז
 דאס יאר זאל זיין א שנת גאולה וישועה און מען זאל שוין
 אויסגלייזט ווערן פון גלות, און דער עקר אז אין דעם
 לעצטן שבת נצבים וילך זאל מען זיין זייער פרייליך און
 פאררעכטן אלע שבתים ביז יעצט, און מען זאל שוין זוכה
 זיין צו שבת דפלהו יומא עס זאל שטענדיג זיין שבת.

~תם ונשלם שבה לאל בורא עולם~

איר קענט באקומען דעם שטארק

איפגעכאפטע ווענסליכע

קרן הרסלב for

פרייליכע נייעס!

www.kerenhadfusa.org

פאר \$3.99

צו סובסקרייבן רופט יעצט אריין
אדער שיקט א טעקסט צו:

718.387.2691

SUBSCRIBE@KERENHADFUSA.ORG

תוכנידג און
ציענדיג

וואס איר וועט נישט
טרעפן אין ערגעץ

אדובה איבערצייגט
איך אליין